

παρειαί εἶνε κυριώτατον χαρακτηριστικὸν τῆς μογγολικῆς φυλῆς. Παρ' ἡμῖν θεωρεῖται ἄσχημος ἡ προέξοχὴ αὐτῶν (καὶ τὸ πολὺ πεπιεσμένον οὐχ ἦττον.)

Τὰ ὦτα.

Τὰ ὦτα εἶνε τὸ ἥϊστα ἐκφραστικὸν μέρος τῆς φυσιογνωμίας καὶ τὸ μᾶλλον ἀκίνητοῦν. Καὶ ὡς ἐκ τῆς θέσεως δ' αὐτῶν τῆς σχεδὸν κεκρυμμένης παίζουσι ὅλως δευτερεῦον πρόσωπον ἐν τῇ ἐκφράσει τῆς φυσιογνωμίας. Οὐδὲν ἦττον πάντες ὁμολογοῦσιν ὅτι τελείας κατασκευῆς ὦτα συμπληροῦσι τὴν καλλονὴν τοῦ προσώπου.

*

Δυσειδῆ ὦτα εἶνε τὰ μεγάλα καὶ πρὸς τὰ πλάγια ἐξέχοντα, εὐμορφα δὲ τὰ μικρά, ὡσειδῆ, καλῶς προσκεκολλημένα κατὰ μῆκος τοῦ κρανίου καὶ ἐντελῆ ἐν τῷ σχηματισμῷ τῶν πτυχῶν καὶ διπλώσεων.

Οἱ ὀδόντες.

Ἐν ὄσφ τοῦ στόμα μένει κεκλεισμένον, οἱ ὀδόντες δὲν φαίνονται, ἀλλ' εὐθὺς ὡς ἀνοιχθῆ, οἱ ὀδόντες ἀναλαμβάνουσι σπουδαιότατον μέρος ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ, προστιθέμενοι εἰς αὐτὴν ὡς στοιχείον θαυμασμοῦ ἢ τρόμου, συμπαθείας ἢ ἀποστροφῆς. Οἱ ὠραιότεροι ὀδόντες δὲν δύνανται νὰ καταστήσωσι ἓνα ἄνθρωπον ὠραῖον, ἀλλ' ὀδόντες ἀχρεῖοι ἀρκοῦσιν ἓνα καταστρέψωσι τὴν καλλονὴν καὶ αὐτῆς τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου.

*

Ὡς πρὸς τὴν ποιότητα τῶν ὀδόντων πάντες συμφωνοῦσιν ὅτι ὠραῖοι εἶνε οἱ μικροί, κανονικοί, πυκνοί, μὴ προεξέχοντες, ἔχοντες χρῶμα λευκὸν ἢ ἀποκλίνον ἐλαφρῶς πρὸς κυανὴν τινα ἀπόχρωσιν.

*

Οἱ ἄσχημοι ὀδόντες διὰ τὴν καλλονὴν εἶνε ὅ,τι αἱ κηλίδες διὰ τὸν ἥλιον. Καὶ ἐπειδὴ ἡ τῶν ὀδόντων ὑγιεινὴ εἶνε ταῦτοχρόνως καὶ ὑγιεινὴ τῆς καλλονῆς, οἱ ὀδοντοῖατροὶ εἶνε ἄξιοι πάσης τιμῆς ὡς κυριώτατοι εὐεργεταί τῆς ἀνθρωπότητος.

Δ*

Ἡ δημοτικότης οἶα τὴν σήμερον ὑπάρχει δὲν εἶνε πρόληψις ὑπὲρ τοῦ ἔχοντος αὐτήν, ἀλλὰ κατ' αὐτοῦ. Ὅταν ἡ δημοτικότης ἀποκτᾶται διὰ τῆς κολακείας τοῦ δήμου, διὰ τῆς ἐξυπηρητήσεως τῶν ταπεινοτέρων τοῦ πλήθους ὀρέξεων, τότε πρέπει νὰ εἶνε βδελυκτὴ εἰς πάντα ἐντιμον ἄνθρωπον. Οἱ ἔχοντες καθαρὸν χαρακτῆρα ἔχουσι τὸ θάρρος νὰ λέγωσι τὴν ἀλήθειαν καὶ ὅταν αὕτη εἶνε ἀντιδημοτικὴ.

Ο ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ

Ἐγεννήθη ἐν Βαυαρίᾳ, παρὰ τὸν Ῥήνον· ὁ πατὴρ μου, βαρόνος ἄνευ βαρονείας, ὅπερ συνηθέστατον ἐν Γερμανίᾳ, ἐνυμφεύθη ἐξ ἔρωτος παρῆλιξ ἤδη, καὶ ἀψηφῶν τὰς προλήψεις τῆς εὐγενείας, τὴν θυγατέρα ἑνὸς ἐμπόρου, μεθ' ἧς ἐζήσεν εὐτυχῆς. Ἡ μήτηρ μου ἦτο ὠραία, ἀξιέρατος καὶ ἀγαθῆ.

Μόνος καρπὸς τοῦ γάμου τούτου, οὐτινος τὴν γαλήνην οὐδὲν νέφος διατάραξεν ἐπὶ δωδεκαετίαν, ἤμην ἐγώ. Ὁ πατὴρ μου ἀπέθανε, τὸ τραῦμα ὑπῆρξε διὰ τὴν μητέρα μου σκληρότατον· ἀλλ' εὖρε παραμυθίαν ἐν τῇ ἀνατροπῇ μου, εἰς ἣν ἀφωσιώθη καθ' ὅλοκληρίαν.

Ἐσπούδασα τὴν ἰατρικὴν ἐν Εἰδελβέργῃ, ἔδωκα τὰς ἐξετάσεις μου, ἔλαβα τὸ δίπλωμά μου, ἡ δὲ μήτηρ μου, ἡ ὁποία ὅτε ἐζηταζόμην ἤλθε παρ' ἐμοὶ ὅπως μ' ἐνθαρρύνῃ, ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς ἐξέβαλε τὰ πένθιμα αὐτῆς ἐνδύματα, καὶ ἐπανήθημεν περιχαρεῖς εἰς τὴν μικρὰν πόλιν μας καὶ τὴν προσφιλῆ μας οἰκίαν. Πρωίαν τινα ἡ μήτηρ μου εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιόν μου μοὶ παρέδωκεν ὅλην τὴν χρηματικὴν αὐτῆς περιουσίαν. Ἠρνούμην νὰ τὴν δεχθῶ, διατεινόμενος ὅτι τῇ ἀνῆκε, καὶ ὅτι ὤφειλε νὰ τὴν διαχειρίζεται ἡ ἴδια, ἀλλ' ἡ μήτηρ μου ἐπέμενε καὶ ἐπὶ τέλους ἐδέχθη. Ἄλλως οὐδαμῶς προέβλεπον τότε ὅτι αὐτὴ ἡ περιουσία θὰ διεκινδύνευεν εἰς χεῖράς μου!

Ἔθεσα ἐπὶ τῆς θύρας τῆς οἰκίας μας ὀρειχαλικίνην πλάκα, ἐφ' ἧς ἦτο κεχαραγμένον τὸ ὄνομά μου, καὶ περιέμενον πελάτας, ἀλλ' ὀλίγοισι ἤλθον. Μετὰ ἐν ἔτος ἤρχισα νὰ εὐρίσκω ἄδικον τὴν πρὸς με περιφρόνησιν τῶν συμπατριωτῶν μου, λησμονῶν ὅτι ἐλαχίστην δύναται νὰ ἐμπνεύσῃ ἐμπιστοσύνην ὡς ἰατρὸς νέος εἴκοσι πέντε ἐτῶν. Αἰωνῆς ἀνέγνων ἐν τινι ἐφημερίδι ὅτι ὁ μέγας δούξ γειτόνικου Κράτους ἔθετεν εἰς διαγωνισμόν τὴν θέσιν βοηθοῦ τοῦ νοσοκομείου τῆς πρωτεύουσας του. Τῇ συγκατανεύσει τῆς μητρὸς μου μετέβην εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, μετέσχον τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ ἔλαβον τὴν χηρεύουσαν θέσιν.

Ἐγκατέλειπα ἄνευ λύτης πόλιν, φανεῖσάν μοι τόσφ ἀχάριστον καὶ μετέβην μετὰ τῆς μητρὸς μου εἰς τὴν νέαν θέσιν μου. Ἠχαραστήθημεν ἐκ τῆς νέας ἡμῶν διαμονῆς· ἐγὼ ἐλάμβανον κατὰ μῆνα ἑκατὸν φλωρίνια, ἡ δὲ μήτηρ μου, καλὴ καὶ εὐπροσήγορος, συνῆψε πάραυτα ἀρκετάς σχέσεις.

Μεταβαίνω ἤδη εἰς σοβαρὰ τοῦ βίου μου γεγονότα, ἐξ ὧν δύναται τις νὰ ἐξαγάγῃ ὠφέλιμον μάθημα. Ὑπῆρχεν ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ δημοσίον χαρτοπαικτεῖον, οὐτινος τὸ εἰσοδήμα ἦτο εἰς τῶν κυριωτέρων πόρων τοῦ Μεγάλου Δουκός. Πολλὰς ἐπραξα τρέλλας κατὰ τὴν νεότητά μου, ἀλλ' οὐδέποτε ἐπαιζα. Εἶδον λοιπὸν μετὰ συγκινήσεως τὴν οἰκίαν ἐκείνην, τὴν καταβροχθίσασαν τσοαύ-

τας περιουσίας, τοσαύτη δ' ἦτο ἢ πρὸς αὐτὴν ἀποστροφή μου ὥστε ἐπὶ ὀκτῶ μηνάς οὔτε ἐπάτησα εἰς αὐτήν.

Εἰς συμμαθητῆς μου, ἐλθὼν χάριν διασκεδάσεως εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχην του εἰς τὸ χαρτοπαίγιον καὶ μὲ παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ. Εἰσῆλθον εἰς τὸ πανδαιμόνιον ἐκεῖνο φρικῶν, καὶ μόλις κατώρθωσα νὰ ἐπανεύρω τὴν ἀταραξίαν μου. Ἐν τούτοις ἀνάγκη νὰ ἠμολογῆσω ὅτι οὔτε ἡ οἰκία οὔτε οἱ θαμῶνες αὐτῆς εἶχόν τι τὸ ἀπαισίον. Τὰ δωμάτια ἦσαν πολυτελῶς διεσκευασμένα καὶ λαμπρῶς φωταγωγημένα, οἱ θαμῶνες ἀνήκοντες, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, εἰς τὴν καλὴν τάξιν, περιεφέροντο εἰς τὰς αἰθούσας, ἧ ἴσταντο περὶ τὰς τραπέζας τοῦ χαρτοπαίγιου, ἐξαιρετος ὀρχήστρα ἀνέκρουε τὰ ἐκλεκτότερα μουσικὰ τεμάχια, τὸ δὲ ἄρωμα τῶν ἀνθῶν τοῦ Μαΐου καὶ Ἰουνίου εἰσῆρχετο μετὰ τῆς νυκτερινῆς δρόσου διὰ τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων.

Ἄλλ' ὁ συρμός καὶ ἡ πολυτέλεια μάτην ἀνέπτυσσον τὰ θέλητρα αὐτῶν. Εἰς ἀπάντων τὰ πρόσωπα ἀπεικονίζετο μεγάλη ἀπασχόλησις· οἱ ὀφθαλμοὶ κατὰ στιγμὰς τινὰς ἐξηκόντιζον ἀστράπας, τὰ δὲ χεῖλη συνσετέλλοντο ἢ ἐδάκνοντο, ἐξ οὗ κατεφαίνετο τὸ ὑποπτον τοῦ μέρους· τέλος, ὁ ἐπὶ τῶν τραπέζων ἐκτεθειμένος χρυσός, καὶ ἡ ὑπὸ σπασμωδικῶν χειρῶν σύμπτυξις τῶν τραπέζικων γραμματίων κατήγγελλε τὸ χαρτοπαίγιον. Ὁ φίλος μου ἐπαίξεν ἐπὶ τινὰ καιρόν, ὅτε μὲν χάνων καὶ ἄλλοτε κερδίζων, ἀλλὰ τέλος ἡ τύχη ἠνύνησεν αὐτόν. Ἐπαίξα καὶ ἐγὼ ἀκολουθῶν τὰ διαθήματά του, καὶ ἐκέρδισα τὸ κέρδος δὲν ἦτο σημαντικόν, ἀλλὰ τὸ κακὸν ἐγένετο· μὲ κατέλαβεν ἡ μανία τοῦ χαρτοπαίγιου.

Περὶ τὸ μεσανύκτιον ἀπεσῶρθημεν, ὁ μὲν φίλος μου εὐχарιστημένος διότι ἐκέρδισε τριακόσια ἢ τετρακόσια φλωρίνια, τὰ ἐξοδα τοῦ ταξιδίου του, ἐγὼ δὲ πολὺ μελαγχολικός. Ἐπανελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν μου δὲν ἠδυνήθην νὰ κοιμηθῶ καὶ ὠρίσθην ποτὲ πλέον νὰ μὴ παίξω. Δυστυχῶς δὲν ἐτήρησα τὸν ὄρκον μου. Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ὑπὸ ἀκαταμαχῆτου δυνάμεως ὠθούμενος, ἐπανῆλθον καὶ πάλιν, καὶ ἐπὶ τέλους ἐγενόμην τέλειος χαρτοπαίκτης.

Ἡ πτώσις μου ὑπῆρξεν ἐντελής καὶ ταχῆα· παραδοθεὶς εἰς πάθος τοῦ ὁποίου ἐγίνωσκον τὸν κίνδυνον, ἀλλὰ δὲν ὑπώπτευον τὴν ἰσχύν, κατώρθωσα οὐχ ἧττον νὰ τὸ κρατήσω μυστικὸν ἀπὸ τῆν μητέρα μου. Ἄλλ' εἶθε νὰ τὸ ἐμάνθανε, διότι διὰ τῶν παρακλήσεων καὶ τῶν θωπειῶν αὐτῆς θὰ κατώρθου νὰ μὲ θεραπεύσῃ. Ἐπεδόθη λοιπὸν εἰς τὸ χαρτοπαίγιον, αἱ δὲ πρώται ἀπόπειραί μου ἐστῆθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας, ὡς συμβαίνει πάντοτε· ἀλλὰ κατόπιν ἐπῆλθε τὸ ἐναντίον· ἠῤῥῆσα τὰς καταθέσεις μου, ἔχασα καὶ πάλιν, μικρὸν δὲ κατὰ

μικρὸν ἀπώλεσα ὅλας τὰς οικονομίας μου· βραδύτερον συνῆψα χρέη· εἶτα προεξώφλησα καὶ ἀπώλεσα ἑνὸς ἔτους μισθοῦς, ἡμέραν δὲ τινὰ, ἡμέραν ἀπαισίαν, ἠναγκάσθην νὰ φορολογῆσω τὴν παρὰ τῷ συμβολαιογράφῳ κατατεθειμένην περιουσίαν τῆς μητρός μου.

Εἰκοσάκις ἀπεφάσισα νὰ ἠμολογῆσω τὰ πάντα πρὸς τὴν μητέρα μου, καὶ νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ μὲ σώσῃ ἀναλαμβάνουσα ταχέως τὴν περιουσίαν, τὴν ὅποιαν ἀπερὶσκέπτως μοὶ εἶχεν ἐμπιστευθῆ, ἀλλὰ παρεκωλύθη ὑπὸ κακῶς ἐννοουμένης ἐντροπῆς καὶ ἐκ τῆς παρ' ἅπασιν τοῖς παίκταις κοινῆς ἐλπίδος ὅτι ἴσως θὰ ἐκέρδιζον ὅσα ἔχασα.

Ἐπανῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χαρτοπαίγιου μετὰ νέων χρημάτων, μετὰ ποσοῦ σημαντικοῦ, τὸ ὅποιον ἔχασα ἐντὸς δύο ἡμερῶν. Παράφρων ἐκ λύσεως καὶ λύπης παρέλαβον νέα χρήματα, ἔχασα καὶ αὐτά· ἐπανελάβον τὸ πείραμα καὶ ἀπώλεσα ὅλην τὴν περιουσίαν τῆς μητρός μου.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην συμφορὰν ἐνόησα ὅλην τὴν φρίκην τοῦ ἐγκλήματός μου. Ἐγενόμην ὡσεὶ ἠλίθιος· ἡ μήτηρ μου τὸ παρετήρησεν, ὑποθέσασα δὲ ὅτι ἡμην ἐρωτευμένος ἤρχισε νὰ μὲ θωπεύῃ, ἀλλ' αἱ θωπεῖαι αὐτῆς μοὶ ἦσαν ἀφόρητοι, οἱ δὲ γλυκεῖς αὐτῆς λόγοι, δι' ὧν μὲ παρεκάλει νὰ τῆ ἐξηγηθῶ, ἦσαν τόσαι πληγαὶ ἐγχειριδίου διαπερῶσαι τὴν καρδίαν μου. « Ἡ » μήτηρ σου κατεστράφη! μοὶ ἐπανελάμβανε δι- » ηνεκῶς ἡ συνειδήσίς μου· ἐξ αἰτίας σου, ἄθλιε, » θ' ἀναγκασθῆ νὰ παραιτηθῆ ὅλων τῶν ἐξέων, » αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦσι τὸ θέλητρον καὶ τὴν » παρηγορίαν τῆς ζωῆς. Οὔτε ὑπέρειραν θὰ » δύναται πλέον νὰ ἔχῃ, οὔτε ἀναπαυτικὴν οἰ- » κίαν, οὔτε ἄνθη εἰς τὸ δωμάτιόν της, οὔτε » θεωρεῖον εἰς τὸ θέατρον! » Μὲ ἀπῆλπιζεν ἰδίως ἡ ἀνάγκη εἰς ἣν εὐρισκόμην νὰ τῆ ἠμολογῆσω τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ ἀπελπίσις μου μοὶ ἐνέπνευσεν ὑπερτάτην ἀπόφασιν· αὐτὴ μὲ καθίστα μᾶλλον ἔνοχον ἀλλ' ἠδύνατο καὶ τὰ πάντα νὰ ἐπανορθώσῃ. Ἐμμεν εἰς τὴν μητέρα μου ἢ ἐν τῇ γενεθλίῳ μου πόλει οἰκία, τὴν ὅποιαν δὲν ἤθελε νὰ πωλήσῃ, ἀλλ' ἐγὼ τὴν κατέπεισα. Ἡ τιμὴ τῆς οἰκίας ὠρίσθη εἰς τετρακισχίλια φλωρίνια, τὰ ὅποια μοὶ παρεδόθησαν παράυτα. Ἡ θεὰ τῶν χρημάτων τούτων ἀπέδωκεν εἰς τὸ ὀλέθριον πάθος μου ὅλην τὴν δύναμιν αὐτοῦ.

Ἐσκέφθην ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, ἐσπέραν δὲ τινὰ ἐξῆλθον πεπεισμένος ὅτι θὰ ἐκέρδιζον ἐν τῷ χαρτοπαίγιῳ ὅσα ἀπώλεσα. Διηυθύνθη λοιπὸν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χαρτοπαίγιου, ἀλλ' ὅποια διαφορὰ μεταξὺ τῆς νυκτὸς ταύτης καὶ ἐκείνης καθ' ἣν εἰσῆλθον διὰ πρώτην φοράν. Τότε ἦτον ἄνοιξις, πλούσιοι ξένοι ἤρχοντο πανταχόθεν μὲ

βαλάντια πλήρη, ὁ δ' ἐνοικιαστὴς ἀπέναντι οὐδεμιᾶς δαπάνης ὠπισθοχωρεῖ· ἀλλ' ἤδη πάντες οἱ πλούσιοι ξένοι εἶχον φύγει καὶ οὔτε ἄνθη ὑπῆρχον πλέον, οὔτε πολυτελῶς ἐνδεδυμένοι κύριοι, οὔτε μουσική· τὸ χαρτοπαίγνιον ἀνέλαβεν ὅλην αὐτοῦ τὴν ἀσχημίαν.

Ἦτο ψυχροτάτη καὶ μελαγχολικὴ νύξ τοῦ Νοεμβρίου· ἔπνεε παγετώδης καὶ σφοδρὸς ἄνεμος, ἡ δὲ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν λουτρῶν τοσοῦτῶ ζωηρὰ καὶ θορυβώδης πόλις τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἦτο κατηφὴς καὶ ἔρημος. Ἐβιάδιζον ταχέως, διότι ἡ μήτηρ μου ἀπεσύρθη βραδύτερον τοῦ συνήθους καὶ ἦτον ἤδη περίπου μεσονύκτιον. Πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ χαρτοπαικτείου ἐπὶ τῆς λιθίνης αὐτοῦ κλίμακος ἐκάθητο γυνὴ ἀθλίως ἐνδεδυμένη καὶ τείνουσα τὴν χεῖρα ὡσεὶ ἐζήτει ἐλεημοσύνην. Ἐκπλαγείς ἐκ τῆς ἀκνησίας καὶ τῆς σιγῆς αὐτῆς ἔκλυσα ὅπως τὴν παρατηρήσω ἐκ τοῦ πλησίον, ἀλλ' ἐκοιμᾶτο. Ἡ καλύπτρα αὐτῆς ἀπέκρυπτε μέρος τοῦ προσώπου της, ἀλλ' ἐμάντευέ τις ὅτι ἦτο νέα καὶ ὠραία. Ἡ δυστυχὴς μετέβη ἐκεῖ νὰ ἐπαιτησῆ, ἀλλὰ μικρὸν κατὰ μικρὸν ἀποναρκωθεῖσα ἐκ τοῦ κόπου καὶ τοῦ ψύχους ἀπεκοιμήθη τείνουσα μηχανικῶς τὴν χεῖρα.

Ἐπειγόμενη βεβαίως νὰ εἰσέλθω ἵνα ρίψω τὸν περὶ τῶν ὄλων κύβον, ἀλλ' οὐχ ἦττον ἔστην συγκινημένος καὶ γοητευθεὶς ἐκ τῆς στάσεως καὶ τῆς καλλονῆς τῆς δυστυχῆς νέας. Ἡ ὁδὸς ἦτο σκοτεινὴ, μεμακρυσμένος δὲ φανὸς ἔρριπτε μόλις ἀμυδρὸν φῶς· ἡ νέα, διὰ κινήματος τὸ ὅποιον ἔκαμιν ἐνῶ ἐκοιμᾶτο ἀπεμάκρυνε τὴν καλύπτραν ἀπὸ τοῦ προσώπου της καὶ ἠδυνήθη νὰ ἐξετάσῃ αὐτό. Εἶχεν ὠραίαν ξανθὴν κόμην, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ της, καίτοι κλειστοί, ἐφαίνοντο μεγάλοι, ἠδύνατο δὲ τις νὰ μαντεύσῃ ὅτι ἦσαν θελκτικοί. Ἀληθὲς ὅτι τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐν γένει ἐνεφαίνε στερηθεὶς καὶ ταλαιπωρίας. Εἶχεν ἡλικίαν δεκαεξὶ ἕως δεκαεπτὰ ἐτῶν, τὰ δὲ παλαιὰ ἀλλὰ καθαρὰ ἐνδύματα αὐτῆς ἐτήρουν ἔτι τὰ ἔχνη εὐτυχιστέρου παρελθόντος.

Τὸ χαρτοπαίγνιον δὲν εἶχεν ἔτι καταπνίξει ἐν τῇ ψυχῇ μου πᾶν γενναῖον αἰσθημα. Ἐδάκρυσά ἰδὼν τὴν καλλονήν, τὴν ἀθωότητα καὶ τὴν δυστυχίαν ἐκείνην. Αἶφνης ἡ νέα ἐκινήθη καὶ ἠκροάσθη « Διὰ τὴν μητέρα μου! διὰ τὴν μητέρα μου! » ἔλεγεν ἐνῶ ἐκοιμᾶτο. Ἐξαγαγὼν τῶν θυλακίων μου ἐν χρυσοῦν νόμισμα τὸ ἔθηκα εἰς τὴν μικρὰν χεῖρά της καὶ εἰσῆλθον ὀρητικῶς εἰς τὴν οἰκίαν.

Εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς *ρολίνας* καὶ ἤρχισα παίζων. Κατ' ἀρχῆς ἐκέρδιζον, εἴτα ἔχων. Ἐχάσα, ἔχασα καὶ πάλιν, μετὰ δὲ μίαν ὥραν εἶχον χάσει καὶ τὰς τέσσαρας χιλιάδας φλωρίνια.

Ἠγέρθη γαλήνιος καὶ ἀτάραχος κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀλλ' ἐκλονούμενη διευθυνόμενος εἰς

τὴν θύραν. Κατέβην τὴν κλίμακα σκοντάπτων εἰς πᾶσαν βαθμίδα, ἀλλὰ δὲν ἐφοβούμενη πλέον ν' ἀποθάνω ἐκ κεραυνοβόλου ἀποπληξίας, διότι ὁ ψυχρὸς ἀήρ, προτβαλὼν τὸ μέτωπόν μου ἀπέδωκε τὴν κυκλοφορίαν εἰς τὸ αἷμά μου. Ἐξέβαλον ἀρὰς ἀπελπισίας καὶ λύσσης, ἡ δὲ ἰδέα τῆς αὐτοκτονίας διῆλθε διὰ τοῦ ἐγκεφάλου μου ὡς ἀπαισία ἀστραπή, καὶ παρεδέχθη αὐτὴν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν. Ὁ ποταμὸς εὐρίσκετο ἐγγύς, καὶ ἀπεφάσισα νὰ ριφθῶ εἰς αὐτόν. Ἐσκεπτόμην ἤδη τοῦτο ὅτε ὁ πούς μου προσέκρουσεν ἐπὶ τῆς πτωχῆς νέας ἣν εἶχον ἐλέησει. Ἐκοιμᾶτο πάντοτε καὶ δὲν εἶχε μεταβάλει στάσιν. Ἐντὸς τῆς ἰσχυρῆς καὶ λεπτῆς αὐτῆς χειρὸς ἠκτινοβόλει ἔτι τὸ χρυσοῦν νόμισμα τὸ ὅποιον τῇ εἶχον δώσει.

Ἐστὴν πρὸς στιγμήν ἀφικόμενη εἰς τὴν χειροτέρα πρᾶξιν τῆς ζωῆς μου· ἡ ὁμολογία αὐτῆς μοι εἶνε ὀδυνηρά, ἀλλ' ἐπεχείρησα τὴν ἀφήγησιν ταύτην ἀκριβῶς πρὸς καταισχύνην μου. Χαρτοπαίγνιον! πάθος βδελυρόν! εἰς ὁποίας ἀτιμίας ὤφειλες νὰ μὲ ρίψης! Εἶχον κλέψει τὴν μητέρα μου, ὕπερ ἦτο πολὺ κακόν· ἔκλεψα καὶ τὴν δυστυχῆ νέαν ἡ ὁποία ἐκοιμᾶτο ἐκεῖ, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Πράγματι τὴν ἔκλεψα. Τῇ ἀφῆρσα τὸ χρυσοῦν νόμισμα, τὸ ὅποιον τῇ εἶχον δώσει.

Ἡ δυστυχὴς οὔτε τὴν ἐλεημοσύνην εἶχε παρατηρήσει οὔτε τὴν κλοπὴν. « Διὰ τὴν μητέρα μου! διὰ τὴν μητέρα μου! » εἶπε καὶ πάλιν, ἐνῶ οἱ δάκτυλοί μου ἔθιγον ἐλαφρῶς τὴν χεῖρά της. Ἀνέβην ἡσυχῶς τὴν κλίμακα, φοβούμενος μὴ τὴν ἐξυπνήσω, ἐν πλήρει δὲ συναισθήσει τῆς ἀτιμῆς πρᾶξεώς μου εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χαρτοπαιγνίου.

Ὅταν ἔφθασα πλησίον τῆς *ρολίνας* ὁ ὑπάλληλος ἐφώνησε· « Κύριοι, τὸ παιγνίδι ἀρχίζει! » Ἐρρίψα τυχαίως τὸ χρυσοῦν νόμισμά μου, καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ 36. Ἐκέρδισα 36 χρυσὰ νομίσματα. Ἐθῆκα καὶ τὰ 36 ἐπὶ τοῦ ἐρυθροῦ, καὶ τὸ χρῶμα τοῦτο ἐκέρδισεν. Ἐθῆκα ὅλην τὴν κερδηθεῖσαν ποσότητα ἐφ' ἐνὸς ἀριθμοῦ καὶ πάλιν ἐκέρδισα. Ἐτρεμον, νέφος διῆλθε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, τὰ ὠτά μου ἐβόμβουν, ἔπαιζα ὡς οἰνοβαρῆς, ὡς φρενητιώδης, καὶ ἐκέρδισα. Κατὰ πᾶν νέον κέρδος ἤκουον ἀμυδρῶς πέριξ μου γέλωτας, ἐπιφωνήσεις, ψιθυρισμοὺς, ἀλλ' ἐγὼ οὐδαμῶς εἰς ταῦτα προσέχων ἔπαιζον ὡς παράφρων, καὶ ἐκέρδιζα, ἐκέρδιζα πάντοτε. Αἱ χεῖρες καὶ τὰ θυλακία μου ἦσαν πλήρη χρυσοῦ καὶ τραπεζικῶν γραμματίων. « Κερδίζει περισσότερα ἀπὸ ἑκατὸν χιλιάδες φλωρίνια, » εἶπέ τις ὀπισθὲν μου. Οἱ λόγοι οὗτοι μὲ κατέστησαν πάραυτα ἀτάραχος. Ἐκατὸν χιλιάδες φλωρίνια! ἦσαν περισσότερα τῶν ὧσων εἶχα χάσει! Ἀπεχαιρέτισα τοὺς συμπαίκτας μου καὶ ἀνεχώρησα.

Καταβαίνων τὴν κλίμακα ἐνεθυμήθη τὴν

ἐπαίτιδα. Ἐσκέφθην νὰ τῇ ἐπιστρέψω τὸ νόμιμα συνοδεύων αὐτὸ μετὰ πολλῶν ἄλλων ἄλλ' εἶχεν ἀναχωρήσει. Μάτην τὴν ἐζήτησα εἰς ἀπάσας τὰς πέριξ ὁδοὺς· διέπραξα μάλιστα τὴν ἀπερισκεψίαν νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ χαρτοπαικτεῖον καὶ νὰ ἐρωτήσω τὸν θυρωρὸν ἂν τὴν ἐγνώριζε. Δὲν τὴν εἶχεν ἰδεῖ, οὐδ' ἐνεθυμῆτο τοιοῦτον πρόσωπον ὅποιον τῷ περιέγραφα. Καταβεβλημένος ὑπὸ τῆς συγκινήσεως ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν μου, τοσοῦτῳ δ' ἤμην κατάκοπος ὥστε πάραυτα ἀπεκοιμήθην.

Τὴν ἐπιούσαν καίπερ ἔχων ὑπηρεσίαν ἐν τῷ νοσοκομείῳ, ἐζύπνησα λίαν ἀργὰ καὶ μετέβην εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητρός μου.

— Τί τρέχει; εἶπε παρατηροῦσά με· δὲν ὑπῆγες ἀκόμη εἰς τὸ νοσοκομεῖον; μήπως εἶσαι ἀσθενής;

Ἐγνουπέτησα ἐνώπιόν της.

— Ὅχι, τῇ εἶπον, δὲν εἶμαι ἀσθενής, ἀλλ' ἂν τὸ ἐπιτρέπῃς, θὰ δώσω τὴν παραίτησίν μου καὶ θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν πατρίδα μας.

— Πῶς! τί σημαίνει τοῦτο;

Τότε, χωρὶς ν' ἀφήσω τὴν ἰκετευτικὴν θέσιν μου, τῇ ὡμολόγησα τὰ πάντα.

Φιλτάτη μήτηρ! Καθ' ὅλην τὴν ὄδυνηράν ταύτην ἐξομολόγησιν τὴν παρετήρουν, καὶ ἐν τούτοις ἡ φυσιογνωμία αὐτῆς οὔτε ἀνησυχίαν οὔτε ὀργὴν ἐξέφρασεν ἀλλὰ στοργὴν καὶ οἶκτον. Κατεβλήθη ἐκ τῆς καλοκάγαθίας ταύτης, ἥτις δι' ἐμὲ ἦτο σκληροτέρα τῶν σφοδροτέρων ἐπιπλήξεων, ἡ δὲ φωνὴ μου κατεπνίγη ὑπὸ τῶν λυγμῶν καὶ τῶν δακρῶν.

— Ἄς ἀφήσωμεν πλέον αὐτά, μοὶ εἶπεν ἡ μήτηρ μου ἐναγκαλιζομένη με· ἁμαρτία ἐξωμολογημένη δὲν λέγεται ἁμαρτία. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν παραίτησίν σου συμμερίζομαι τὴν γνώμην σου· πρέπει νὰ τὴν δώσῃς ὅχι διότι ὑπάρχει διὰ σὲ φόβος διὰ τὸ χαρτοπαίγιον, διότι εἶμαι βεβαία ὅτι διωρθώθῃς, καὶ ὅτι ποτὲ πλέον δὲν θὰ πατήσῃς εἰς αὐτό, ἀλλὰ διότι θ' ἀπέκτησες εἰς τὴν πόλιν φήμην χαρτοπαίκτη καὶ δυσκόλως θ' ἀποκτήσῃς τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ κόσμου· προτιμότερον λοιπὸν νὰ φύγωμεν.

— Ἀλλὰ πρὶν ἀναχωρήσωμεν θὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ ἐπανεύρω τὴν πτωχὴν ἐκείνην νέαν, χωρὶς τῆς ὁποίας θὰ εἴμεθα ἤδη κατεστραμμένοι;

— ὦ! ναί, ναί! πρέπει νὰ τὴν ἀνταμείψωμεν γενναίως, καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ τὴν ἀνακαλύψω.

Αὐθμερὸν μεταβὰς εἰς τὴν ἀστυνομίαν ἔδωκα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἐπαίτιδος, χωρὶς νὰ ἐξηγήσω τὸ παρακινεῖν με ἐνδιαφέρον, καὶ ἐφιλοδώρησα γενναίως τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους ὅπως ἐργασθῶσι μετὰ ζήλου.

Παρήλθον δύο ἐβδομάδες ἄνευ ἀποτελέσματος καὶ ἤμην περίλυπος.

— Ἡ δυστυχὴς νέα, ἐσκεπτόμην, ὑπῆρξε τὸ

παθητικὸν ὄργανον, τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς μετεχειρίσθη διὰ τὴν σωτηρίαν μου, διότι ἄνευ αὐτῆς, ἄνευ τοῦ χυροῦ νομίσματος τὸ ὁποῖον ἔσχον τὴν ἰδέαν νὰ δώσω καὶ ν' ἀφαιρέσω ἀπ' αὐτῆς, ἤμην κατεστραμμένος. Θὰ ἐφονεύμην, ὁ ἄθλιος, θὰ ἐφονεύμην ὡς ἐγώϊσθης καὶ ἀνάνδρος, ἡ δὲ μήτηρ μου στερουμένη ταυτοχρόνως τῆς περιουσίας καὶ τοῦ υἱοῦ της τί θὰ ἐγίνετο! . . . Ὅφειλω λοιπὸν εἰς αὐτὴν τὴν δυστυχῆ τὴν περιουσίαν μου, τὴν ζωὴν μου, καὶ τὸ πάντων πολυτιμότερον, τὴν σωτηρίαν τῆς μητρός μου. Καὶ δὲν θὰ τῇ ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου, ἀλλὰ θὰ ἐξακολουθῆ πενομένη καὶ πάσχουσα; Συνωμολόγησα πρὸς αὐτὴν ἰερὸν χρέος καὶ ἀδύνατον νὰ ἤμαι εὐτυχὴς ἐφ' ὅσον δὲν πληρώσω τὸ χρέος τοῦτο!

Οὕτως ἐσκεπτόμην περὶ τῆς ἐπαίτιδος, ἴσως δὲ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ τὴν ἐπανεύρω δὲν ἦτο ξένη ἢ ἀνάμνησις τῆς καλλονῆς καὶ τῆς παιδικῆς αὐτῆς χάριτος.

Τέλος ἡμέραν τινα, καθ' ἣν ἐπανῆλθον οἰκαδε ἀσθμαίνων καὶ ἀποθεαρηκῶς ἐκ τοῦ ἀνωφελοῦς τῶν διαβημάτων μου, ἡ μήτηρ μου σπεύσασα πρὸς συνάντησίν μου μοὶ εἶπεν·

— Παιδί μου, νομίζω ὅτι πῦρα ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ζητοῦμεν.

Καὶ χωρὶς νὰ ἐξηγηθῆ πλειότερον, ἐνευσε πρὸς μίαν ὑπηρετρίαν κρατοῦσαν κίνιστρον πλήρες ζωοτροφῶν νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ. Καθ' ὁδὸν μοὶ διηγήθη τὰ τῆς ἀνακαλύψεώς της. Μετεβαίνομεν παρὰ τῇ χήρᾳ ὑπαξιωματικοῦ τινος, ἀποθανόντος πρὸ μικροῦ. Ἡ νέα ἦτο μονογενὴς τοῦ ὑπαξιωματικοῦ θυγατῆρ. Αἱ δύο γυναῖκες ἔστερουντο πόρων, ὡς ἐκ τῆς ἐνδείας δέ, τῶν στερησέων καὶ τῶν θλίψεων ἡ μήτηρ ἠσθένησεν ἐπικινδύνως· ἡ θυγατῆρ ἔρραπτε νυχθημερόν, ἀλλὰ τὸ προῖόν τῆς ἐργασίας ταύτης δὲν ἐζήκει πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν. Οἱ γείτονες, δυστυχῶς καὶ αὐτοὶ, ὑπερεπήνουν τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ὠραιότητα τῆς νέας.

Ἐφθάσαμεν εἰς ἓν προάστειον τῆς πόλεως καὶ ἔστημεν ἐνώπιον ἀθλίης οἰκίας· εἰσήλθομεν εἰς σκοτεινὸν διάδρομον, ἀνήλθομεν σκοτεινότεραν κλίμακα καὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὸ δεῦτερον πάτωμα, καὶ τελευταῖον ἐκεῖ ἐντὸς δωματίου, ἄνευ παραπετασμάτων, ἄνευ ἐπίπλων, ἄνευ πυρός, πλησίον ἀθλίης κλίνης ἐφ' ἧς ἔκειτο γυνὴ ἐτοιμοθάνατος, εἶδον καὶ ἀνεγνώρισα πάραυτα τὴν ἐπαίτιδα. Γονυπετῆς παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς μητρός της τῆς ἔδιδε ποτόν τι.

— Δὲν εἶνε αὐτή; μοὶ εἶπεν ἡ μήτηρ μου κύπτουσα εἰς τὸ οὖς μου.

— Ναί, ναί, μητέρα.

— Ἄ, τόσῳ τὸ καλλίτερον!

Ἐπλησιάσαμεν εἰς τὴν κλίνην. Ἡ νέα, καθ' ἓν χρόνον ἐξήταζον τὴν μητέρα της, μὲ παρετήρει, ζητοῦσα ν' ἀναγνώσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου

τὴν περὶ τῆς ἀσθενοῦς γνώμην μου· τὸ πρῶτον ἐνόμισα ὅτι ἡ ἀσθενὴς δὲν διέτρεχε κίνδυνον θανάτου, καὶ ἔσπευσα νὰ δηλώσω τοῦτο, ἀλλ' ἡ χῆρα, σείουσα τὴν κεφαλὴν:

— Κύριε ἰατρέ, εἶπε, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ σωθῶ πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἔχωμεν ὀλίγα χρήματα διὰ ν' ἀγοράσωμεν ἰατρικὰ, καὶ ἡμεῖς μὲν εἶχαμεν ν' ἀγοράζωμεν ψωμί. Ἐστειλα τρεῖς νύκτας τὴν θυγατέρα μου νὰ ζητήσῃ ἐλεημοσύνην, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι εἶνε σκληροὶ καὶ τίποτε δὲν τῆς ἔδωκαν· τέλος ὁ Θεὸς σὰς ἔστειλε πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ σὰς παρακκλῶ νὰ φροντίσετε διὰ τὴν δυστυχῆ θυγατέρα μου, ἡ ὁποία θὰ μείνῃ ὅπως διόλου ὄρφανὴ εἰς τὸν κόσμον. Δι' ἐμὲ εἶνε πολὺ ἄργα. Δὲν εἶνε πλέον καιρὸς νὰ μὲ σώσετε.

Οἱ λόγοι οὗτοι, καθιστῶντές με τοσοῦτον ἀμέσως ὑπέσθινον τοῦ θανάτου τῆς δυστυχοῦς ἐκείνης, ἐσπάραξαν τὴν ψυχὴν μου.

— Θάρρος, τῆ εἶπον, ἡ κατάστασις σας δὲν εἶνε τόσον σοβαρὰ ὅσον νομίζετε.

Ἄντι ἀπαντήσεως ἐμειδίασεν εἰρηνικῶς, μετὰ δὲ στιγμιαίαν σιγὴν εἶπεν·

— Δὲν χρειάζομαι πλέον ἰατρὸν ἀλλὰ ἱερέα: σὰς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ τὸν προσκαλέσητε ἀμέσως.

Ἀνάμνησις φρικαλέα! ἐξέλασμός μεγαλειότερος τοῦ σφάλματος! Ἡ δυστυχὴς εἶπεν ἀλήθειαν· ἡ ἀσθένεια τῆς τοσοῦτον εἶχε προσδεύσει, ὥστε ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ θεραπευθῆ. Ἀπέθανεν εὐχαριστοῦσα καὶ εὐλογοῦσά με, ἐνῶ ὤφειλε, εἶχε μάλιστα καὶ δικαίωμα νὰ μὲ καταράτῃ.

Ἡ μήτηρ μου παρέλαβε τὴν ὄρφανήν, τὴν παρηγόρησε, τὴν ἐνεθάρρυνε· ἐγὼ ἔδωκα τὴν παραίτησίν μου καὶ ἠτοιμάσθημεν νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν πατρίδα μας παραλαμβάνοντες καὶ τὴν Γερτρούδην (οὕτως ὠνομάζετο ἡ ἐπαίτις.) Καὶ ἐπραῦνθη πῶς ἡ πρώτη αὐτῆς λύπη, ἀλλὰ παρὰ τὰς φροντίδας καὶ τὰς προσπάθειάς ἡμῶν ὅπως τὴν καταστήσωμεν εὐτυχῆ ἦτο πάντοτε μελαγχολικὴ. Ἡ ὠχρότης αὐτῆς ἠῤῥαζαν ἐκάστοτε, ἐπειδὴ δὲ πρὸς τοῦτο οὐδεὶς ὑπῆρχε φυσικὸς λόγος, ἡ μήτηρ μου, ὑποθέσασα ὅτι ἐπασχεν ἠθικῶς τὴν παρεκάλεσε νὰ τῆ ἐξηγηθῆ. Ἡ Γερτρούδην τότε πεισθεῖσα ὠμολόγησε τὸ μυστικόν της.

Ἢταν ἔζη ἀκόμη ὁ πατήρ της, ἐσχετίσθη μεθ' ἐνὸς νέου, ὅστις ἤθελε νὰ τὴν νυμφευθῆ, ἀλλ' οἱ γονεῖς του, ἔχοντες περιουσίαν τινά, ἠρνήθησαν ἕνεκα τῆς πτωχείας τῆς Γερτρούδης. Μετὰ μικρὸν οἱ γονεῖς τῆς νέας ἀνεχώρησαν μετακίησαντες εἰς τὴν πόλιν εἰς ἣν καὶ ἀπέθανον, οἱ δὲ δύο ἑρασταὶ δὲν εἶδον πλέον ἀλλήλους, ἀλλ' αἱ καρδίαι των ἔμειναν πισταί, ὡς ἀπεδείκνυσον τοῦλάχιστον αἱ πρὸς τὴν Γερτρούδην ἐπιστολαὶ τοῦ νέου. Ἀλλὰ παρὰ τὰς ἐπιστολάς ταύτας ἡ νέα δὲν ἤλπιζε νὰ συγκατανεύσῃ ποτε οἱ γονεῖς τοῦ ἑραστοῦ αὐτῆς εἰς τὸν γάμον τοῦτον.

— Διατί νὰ μὴ μου εἰπῆς τοῦτο ταχύτερα; εἶπεν ἡ μήτηρ μου ἐναγκαλιζομένη αὐτήν.

Καὶ χωρὶς οὐδὲν νὰ μοι εἶπη ἔγραψε πρὸς τοὺς γονεῖς τοῦ νέου ὅτι ἐκ καθήκοντος εὐγνωμοσύνης ἠναγκαζέτο ν' ἀσχοληθῆ περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Γερτρούδης, ἂν δ' ὁ υἱὸς των τὴν ἡγάπα πάντοτε, τὴν ἐπροίκιζε μὲ εἰκοσακισχίλια φλωρίνια.

Ἡ ἀπάντησις ὑπῆρξε καταφατικὴ, ἡ δὲ μήτηρ μου ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Γερτρούδην, ἥτις μὴ δυναμένη νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν εὐτυχίαν ἠρνήθη νὰ δεχθῆ τόσῃ μεγάλῃ εὐεργεσίᾳ· ὅταν ἡ μήτηρ μου μοι ἐγνωστοποίησε τοῦτο, τὴν ἤκουσα ὠχρῶν καὶ χωρὶς οὐδὲ λόγον νὰ εἶπω.

— Ἀλλὰ τί ἔχεις λοιπὸν; μοι εἶπε. Δὲν μοὶ ἐπανελάβης εἰκοσάκις ὅτι συνωμολογήσαμεν πρὸς τὴν Γερτρούδην ἱερὸν χρέος καὶ ὅτι δὲν θὰ ἦσαι ἐντελῶς εὐτυχῆς πρὶν ἢ ἐξοφλήσωμεν τὸ χρέος τοῦτο;

— Ναί, ναί, μητέρα, εἶνε ἀλήθεια.

— Λοιπὸν, ἡ νέα ὑπανδρεύεται σύμφωνα μετὰ τὴν κλίσιν τῆς καρδίας της. Δὲν τῆς χρεωστοῦμεν πλέον τίποτα. Ἔσο εὐτυχῆ!

Δὲν ἀπήντησα. Ἐστήριξα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς μου καὶ ἐβυθίσθην εἰς βεμβασμόν, ἀλλ' ὅταν ἡ μήτηρ μου ἐξῆλθε δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσω τὴν λύπην μου καὶ ἐκλαυσα· ὁ οἶκτος καὶ ἡ πρὸς τὴν Γερτρούδην εὐγνωμοσύνη μετετρέπησαν μικρὸν κατὰ μικρὸν εἰς βαθύτερον αἰσθημα· καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἡ μήτηρ μου τὴν ἔδιδεν εἰς ἄλλον ἐνόησα ὅτι τὴν ἡγάπων.

(Μετάφρασις.)

Ch. Lafont.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΠΕΡΙ ΜΑΚΑΡΤ

Εἰς τῶν δοκιμωτέρων Γερμανῶν λογογράφων διηγεῖται τὸ ἐπόμενο ἀνεκδοτὸν περὶ τοῦ πρότινος ἐν Βιέννῃ ἀποθανόντος μεγάλου καλλιτέχου Χάνς Μάκαρτ ἐν τῷ βερολιναίῳ εἰκονογραφημένῳ Schorer's Familienblatt:

«Ὅτε πρὸ δύο ἐτῶν ὁ ἦδη ἀπὸ τῆς ζωῆς μεταστάς ἀριστοτέχνης τοῦ γυμνοῦ ἐνυμφεύετο τὸ δεύτερον, ἀπετόλμησα τὴν ἀστείότητα νὰ σκιαγραφῆσω μεθυραφικῶς τὸν τρόπον, καθ' ὃν ὁ μέγας σιωπηλὸς — διότι τοιοῦτος ἦν ὁ Μάκαρτ — ἐμνηστεύσατο τὴν Βέρβαν Λίνδα. Ἀφηγήθην λοιπὸν τὰδε:

Πρὸ τριῶν ἐτῶν ἐν τινι καλλιτεχνικῇ πανηγυρεῖ τῆς Βιέννης ὁ Μάκαρτ παρεκάθητο τῇ τότε ἀκόμη ὡς πρώτη ὄρχηστρίδι τοῦ βιενναίου αὐλικοῦ μελοδράματος θαυμαζομένη Βέρβαν Λίνδα. Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἡ δεσποινὴς Λίνδα ἐνόμισεν, ὅτι συνέλαβε λέξεις τινὰς ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Μάκαρτ. Ἠκροάσθη πρὸς τὰ ἐκεῖ ἐκπληκτος, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἦν ἤρημον. Ὁ περίφημος βραχυλόγος καλλιτέχνης ἐκέντα δι' ἄργυρου πτυαρίου ἐπὶ